

Elogi de la nostra dansa

Us prego em permeteu que vulgui esplaïar-me una mica, per a fer elogi, una vegada més, de la Sardana.

No creieu que hi faci sortir tot allò que ja us sabeu de memòria; no cal tampoc que repeteixi els elogis de l'immortal Maragall. No em puc pas enfilem tant. Em baso per elogiar la nostra estimada dansa, en un punt de vista que pot semblar més empipador i vulgar, perdoneu-me l'expressió. Es a dir, en la molta feina que dóna.

Ja podeu anar mirant i remirant, tornar a mirar i remirar i no trobareu cap dansa que dongui tanta feina. La sardana, essencialment parlant, no és més que una cobla que toca i una munió que dansa. I, mireu que és cas, mantes vegades trobareu reunits, per a tractar de actuacions passades i a punt de tractar d'actuacions futures, a uns quants individus dirigents d'una agrupació o entitat que per a portar a cap els seus projectes, que a primera vista semblen petits, han de desplegar un seguit d'activitats.

Hom pot veure aquests individus que durant l'any es mouen, a tort i a dret, per a poder organitzar, un darrera l'altre, una colla d'actes purament sardanístics, amb totes aquelles minuciositats complicadores que aitals organitzacions ocasionen.

I ens cal dir ara: quan per conreuar solament una dansa és necessària l'actuació d'una "Agrupació", o "Foment de la Sardana", amb un Consell Directiu de mires quelcom més superiors a les que pugui tenir la junta d'una qualsevol societat recreativa; quan per a desenrotllar la seva actuació els cal comptar amb un bon nombre de socis, ben disciplinats amb les normes ideològiques del Consell Directiu; quan cal sacrificar moltes de les hores o estones vagatives —podriem dir totes— i també moltes d'altres que no ho són; quan s'han fet els possibles per a editar una fulla, butlletí o portantveu per a donar una mica de publicitat als seus desigs; quan s'esmercen centes i centes de pessetes —per no dir milers— i es fan qui sap els passos i gestions és perquè aquesta dansa que tant treball dóna i tants sacrificis sembla ve a exigir, ha d'ésser, forçosament, una dansa que fa excepció a les altres danses, una meravellosa plasticitat mai igualada, una encisadora música mai oïda, deu ésser el màxim de perfeccions humanes i el comble de tots els goigs divins.

I no amics, no. Es que, simplement, és la dansa de la nostra terra.

JACINT BOSCH